

« супруга. Послѣ обаче получихъ по вече бла-
« гополучіе и умѣшеніе съ васъ въ тья сиромаш-
« кы хижы отъ колко-то ся надѣвахъ въ
« отечество-то отъ богатство-то на мон-те сро-
« дницы.

На тья слова вси-те пролѣха слезы отъ
радость, Павелъ като стискаше госпожа Латуръ
въ руцѣ-те си, рече ѿ: « И азъ не вы оставямъ
« нито отхождамъ въ Индія. Вси ще ся тру-
« диме за тебе, любезная майко! отъ нищо не
« ще си лишена никогда, доклѣ си ведно съ
« насъ, Виргинія почувствова ако и да не по-
« каза радость, колко-то други-те. Тя премина
« осталость-та на деня съ прекротко веселіе, и
« возвращеніе-то на нейно-то спокойствіе умно-
« жи всеобщото спокойствіе.

На утрѣ край истока на солнце-то като вси,
споредъ обычая, бѣха совершили предобѣдна-та
молитва Домингъ имъ извѣсти че единъ чело-
вѣкъ съ ковь и послѣдованъ съ двама слугы
идеше камъ жилище-то. Онъ бѣ Лабордонъ, ко-
й-то като влѣзе въ хижата найде всичко-то
домородство на трапеза-та. Виргинія бѣ пред-
оготовила споредъ обычая на мѣсто-то кафе, и
орисъ сваренъ съ вода и листы бананайны. Той